

— Добре е. Данко думаше, въ Русия било така.

— Така е.

— И безъ царь били ?

— Безъ царь сж!

— Кой ги управлява ?

— Сами си се управляватъ... И по-добре.

— Право. Царътъ е богаташъ на богаташитъ, пъкъ богатъ ли е човѣкъ само за себе си гледа...

Младежитъ се смѣха.

— Истина, дѣдо Юрдане! Така е...

Дѣдо Юрданъ се отпускате за мигъ, но колчимъ си опомняше за арестувания унукъ, една мъчително буца засѣдаше на гърлото му.

*

Привечерь дойде Маринъ. Той носѣше новинитъ — хубави и лоши, — та старецътъ винаги го посрѣщаше съ трепетно любопитство. Съ него бѣха снахитъ — голѣмата и малката — и, както на стария се видѣ, изглеждаха родостни. Тѣ идѣха отъ харманигъ. На връщане отъ града, Маринъ бѣше миналъ презъ градинитъ, дето Данковица берѣше памукъ.

— Уредено е! — похвали се отдалече той ..

— И гаранцията ли ?

— Внесохъ я.

Старецътъ преглътна радостно.

— А кога ще си дойде ?

— Утре.

— Какъ мислишъ, дали ще ги осждятъ ?

— Признания не сж правили. Скърпено имъ е едно обвинение, колкото да оправдаятъ задържането и пердаха.

— Данко ... той какъ е ?